

[Tom Behnke]

ge retning; om det så er ved selv at fremsætte forslag, der kan vedtages, eller ved at få ideer, som andre fremsætter og får vedtaget, er næsten lige meget.

Når det drejer sig om frit skolevalg over kommunegrænserne, er regeringens forslag langtfra tilstrækkeligt, for regeringen ønsker ikke, at pengene følger eleven i fuldt omfang, regeringen vil kun pålægge kommunerne at betale et beløb svarende til beløbet til friskoler, og så er det langtfra sikkert, at nabokommunen vil acceptere eleven.

Fremskridtspartiet ønsker derimod et egentligt billetsystem, hvor hele udgiften er tilknyttet eleven og følger denne. Man bør tage udgangspunkt for dette beløbs størrelse i et gennemsnit for udgiften pr. elev i den afgivende kommune, hvilket Kommunernes Landsforening også har foreslået. Gennem billetsystemet skabes også et konkurrencemoment mellem skolerne til gavn for eleverne og det danske uddannelsessystem, idet forældrene og eleven sammen kan vurdere kvalitet og pris, og en vækst i elevantallet vil være til stor fordel for de omkostningsbevidste institutioner, idet de herved øger deres overskud.

Der vil opstå en skarp konkurrence om eleverne, billetten er elevens eller den studerendes trumfkort over for skolerne. Et frit valg betyder, at eleven kan fravælge den dårlige eller for dyre skole, ligesom eleverne endvidere gives mulighed for at betale for ekstra kvalitet. Uddannelsesinstitutionernes indtægter vil komme til at stå i direkte forhold til antallet af elever på skolen, og ingen kan få ekstra bevilninger fra det offentlige, så institutionerne må tilpasse indtægter til udgifterne. Alle udgifter – lærerlønninger, bøger, bygninger osv. – skal indgå i billetprisen. Som skolesystemet er i dag, er der ingen, der ved, hvad skoleuddannelsen koster. For Fremskridtspartiet er der ikke noget forkert i, at der sættes en pris på offentlige ydelser, for ligesom forbrugere kender prisen, inden de handler, skal vi også kende prisen på en skoleuddannelse, inden vi vælger.

Men som vi før har set det også i andre sammenhænge, er regeringen ikke villig til at tage de nødvendige initiativer. I stedet forsøger man at lappe lidt her og der, men mens antallet af lappeløsninger vokser, skrider fundamentet langsomt alle andre steder. Men trods alt er det ikke mere end to år siden, de første spæde

tegn på frit skolevalg spirede frem hos regeringen og resulterede i ændringen af folkeskoleloven i 1990, og hvis regeringen fortsat vil reformere skolesystemet med den hastighed og vi kan forvente, at endnu flere af Fremskridtspartiets synspunkter gennemføres inden for de næste par år, bliver det naturligvis med Fremskridtspartiets støtte. Under alle omstændigheder går det foreliggende forslag i den rigtige retning; vi har nogle små betænkeligheder, som vi vil vende under udvalgsarbejdet, men vi er som sagt generelt positive over for forslaget, og med den indstilling går vi til udvalgsarbejdet.

Bente Juncker (CD):

Lovforslaget er en del af udmøntningen af regeringens tanker om, at borgerne skal have et friere valg med hensyn til de ydelser, der tilbydes af det offentlige. Det er ydelser, vi betaler til over skattebilletten, og man kan sige, at det også er en måde at købe nogle varer på, som man har brug for. Det specielle ved dem er, at de hører til i det sortiment, der i hovedsagen er offentlige anliggender, og som vi finansierer, producerer og driver i fællesskab.

For folkeskolens vedkommende synes CD, at det er helt fint, at skoledrenge i FASTERHOLT kan få lov til at gå i den skole, der ligger kun 1 km borte i nabokommunen, i stedet for at være tvunget til at bruge den nærmeste i sin egen kommune, der ligger 10 km borte.

Ministeren brugte dette eksempel i et indlæg i Information den 19. november 1992, og vi er i CD fuldkommen enige med ministeren i den betragtning.

Det vil så også være naturligt, at skoledrenge forældre vælger nabokommunens skolefritidsordning. Er den dyrere end hjemkommunens, må de acceptere den større forældrebetaling, men uden at det nævnes i lovforslagets bemærkninger, må også det modsatte kunne forekomme. Jeg vil bede ministeren om en kommentar hertil.

For folkeskolens elever gælder det generelt, at distriktsskolen er det naturlige valg, fordi den normalt vil være den nærmeste og man har sine kammerater i nærheden. Vi er derfor ikke særlig betænkelige ved at slippe valget frit også over kommunegrænserne, men inden CD giver grønt lys, skal konsekvenserne nøje belyses, og vi vil også gerne vide noget mere om de kommunale organisationers synspunkter.